

— Hun hadde vel ikke tenkt å ligge med ham fra starten?
 — Jo, det tenkte jeg.
 — Ja, vi vet at *du* tenkte det, men gjorde *hun*?

nen

Etter hvert kommer det likevel:

- Jeg har blitt refusert en gang.
- Sigmund smiler litt forlegent.
- Det var en uautorisert biografi.
- *Hadde du trodd du skulle få antatt boken på første forsøk?*
- Jeg ga vel opp litt tidlig.

Talentjakt

Det gjorde han vel. Gyldendal Litteratur mottar rundt 1.000 manuskripter årlig. Det ender i fem, seks, syv bøker. Mer enn 99 prosent refuseres.

— Noen manus er omtrent ferdige til utgivelse og trenger kanskje bare én runde med oss, forteller redaktør Hilde Stubhaug.

Hun og de andre redaktørene fordele manusene tilfeldig mellom seg. For å komme videre, må begge redaktørene som leser manuset vende tomme opp.

Tiden Norsk Forlag legger ikke engang stor vekt på innsendte manus.

— Det er klart vi henter mange forfattere fra de 500 manuskriptene vi får inn årlig, men de aller fleste henter vi selv, sier redaktør Mattis Øybø.

— Vi leser i tidsskrifter og har ører ute blant forfattere, som forteller oss om andre som skriver. Ryktebørsen er faktisk ganske god. Vi prøver å komme inn så tidlig som mulig i prosessen, hvis vi finner et talent.

Derfor har Øybø begynt å jobbe med manus hvor det bare var skrevet et par sider.

— Det handler om å gi forfatteren en leser, en diskusjonspartner, slik at

forfatteren kan se sin egen tekst utenfra. Mange vil være overrasket over hvor lett det er å se når ting er veldig dårlige. Det er også ganske lett å se om det er et talent der.

— Alle er døde

Kanskje er det håpet om å bli hørt som får deltakerne til å slite med sine egne og de andres skriveoppgaver ved ulike skrivekurs.

— Jeg har jo en slags mening med å gå her, innrømmer Anne.

— Jeg begynte på et prosjekt for mange år siden, en historisk bok, basert på min egen slekt. Det skal bli en psykologisk roman.

— *Hva sier slekta når du utleverer dem sånn?*

— Alle i boka er døde!

Da slipper hun i hvert fall en Hanne Ørstavik-debatt om det skulle bli en bok til slutt.

— Jeg har fått refusert en barnebok.

Beate har hentet seg en kopp te.

— Men du har jo fått gitt ut en bok, også, kommer støtten fra de andre.

— Jo, men det var en fagbok.

Skyter amerikanere

Deltakerne har puslet med noveller og prøvd seg på ulike tekster. På kurset får de brynt seg:

— Det fine er at vi får noen til å lese teksten vår her. Og så er det hyggelig, da.

Gunnhild har kalt sin tekst for «Fersken».

— Det er jo et fruktbarhetssymbol for indianerne.

— Å! Jeg tenkte på «tatt på fersken», innrømmer Moltubak, som også er daglig leder i Norges Litteraturskole.

— Var det helt teit, da? vil Gunnhild vite.

— Kurslederen kan vel ikke bruke ord som «teit». Men du, og dere andre også, kan jobbe mer med åpningene deres. Hva skjer med de amerikanerne du skriver om? Har de noen funksjon?

— Nei, det er liksom sånne typiske amerikanere man møter når man er på reise. Hvor mye skal man forklare?

— Det bestemmer dere. Dere er konger og dronninger av egne tekster. Prøv dere frem. Kanskje skyter du amerikanerne når du har jobbet mer med teksten.

Lesernes representant

Hos Øybø og Tiden er ikke det å bli antatt det viktigste.

— Jeg antar aldri et manus etter 20 sider, men hvis det er godt, så begynner vi å jobbe sammen. Etter 120 av 200 sider kan jeg kanskje si at dette blir en bok, dette går vi for.

Og Øybø, som selv debuterte med en roman for et par år siden, mener forleggerne leser som vanlige lesere:

Fortsetter neste side

DRAP, SEX OG SYND:

- Hva mente du med det? Deltakerne slipper ikke unna. De må forklare teksten sin.